Nr. 7. 1932.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedyńczego numeru 30 groszy.
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 13. lutego 1932

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

Wydział Powiatowy
Katowice
L.: O. S. 723/6 U.

Przy Wydziale Powiatowym w Katowicach, ul. Marszałka Piłsudskiego 45, pokój 17, została utworzona „Poradnia lekarska dla kalek na powiat Katowice". Lekarzem tej poradni jest lekarz powiatowy p. Dr. Sęczyk. Kalecy z wyjątkiem inwalidów wojennych, wojskowych i powstańczych mogą się zgłaszać o udzielenie porady w dniach powszednich od godz. 8-mej do 13-tej.

Porada jest bezpłatna.

Katowice, dnia 4 lutego 1932 r.

Prezes
w z.
Richter.

USTAWA

z dnia 15 stycznia 1932 roku

o wyrażeniu zgody na rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd.

Art. 1.

Wyraża się zgodę na rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. o organizacji giełd (Dz U. R. P. Nr. 27, poz. 250).

Art. 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
w z.:
(—) Kędzior.

(Przedruk z Dzien. Ust. Śl. z dn. 30 stycznia 1932 r. Nr. 2).

Rozporządzenie policyjne Wojewody Śląskiego.

z dnia 14 grudnia 1931 r.

w sprawie przyjmowania na wychowanie obcych dzieci.

Na podstawie §§ 6, 12 i 15 ustawy z dnia 11 marca 1850 r. o zarządzie policyjnym (Zb. u. pr. str. 265) oraz §§ 137 i 139 ustawy z dnia 30 lipca 1883 r. o ogólnym zarządzie kraju (Zb. u. pr. str. 195) zarządzam za zgodą Sląskiej Rady Wojewódzkiej, wyrażoną w uchwale z dnia 14 grudnia 1931 r. z mocą obowiązującą na obszarze górnośląskiej części Województwa Sląskiego, co następuje:

§ 1.

Osoby, które zamierzają wziąć na wychowanie za wynagrodzeniem dzieci obce w wieku poniżej lat sześciu, muszą mieć na to zezwolenie Urzędu Gminnego (Magistratu) gminy swego miejsca zamieszkania.

Pozwolenia takie będą wydawane przez urzędy gminne (magistraty) dopiero po uprzedniem zasięgnięciu opinji miejscowej władzy policyjnej.

§ 2.

Pozwolenia na przyjęcie dziecka na wychowanie wydaje się odwołalnie tylko takim osobom płci żeńskiej, których własne stosunki osobiste, jak też i stosunki ich współlokatorów oraz stosunki zdrowotne i mieszkaniowe dają zapewnie należytej pielęgnacji dziecka.

W razie złego obchodzenia się z dziećmi, przyjętemi na wychowanie lub też jakiejkolwiek zmiany w stosunkach wychowawczyni, mogącej działać na niekorzyść dzieci. Urząd gminny (Magistrat) cofnie udzielone pozwolenie.

Z chwilą zmiany przez wychowawczynię mieszkania zezwolenie traci swoją ważność.

§ 3.

Lekarz powiatowy funkcjonarjusz gminny lub policyjny oraz inne osoby, upoważnione w tym celu przez właściwe władze, mają prawo kontroli nad spełnianiem przez wychowawczynię jej obowiązków wychowawczych. W tym celu należy dozwolić im wstępu do mieszkania wychowawczy-

ni, na wszelkie zapytania, dotyczące dzieci przyjętych na wychowanie, udzielać wyjaśnień oraz na żądanie dzieci te przedstawić.

§ 4.

Dziecko, przyjęte na wychowanie, należy w ciągu 3 dni zgłosić w Urzędzie gminnym (Magistracie). Takie zgłoszenie obowiązuje wychowawczynię również wtedy, gdy stosunek wychowawczy pomiędzy nią a dzieckiem ustaje.

W odnośnych zgłoszeniach należy podać imię i nazwisko dziecka, datę i miejsce jego urodzenia, imiona i miejsce zamieszkania rodziców, a przy dzieciach nieślubnych imiona i nazwiska oraz miejsce zamieszkania matki i opiekuna.

§ 5.

W przypadku zachorowania dziecka wychowawczyni powinna wezwać natychmiast lekarza. Smierć dziecka niezależnie od zgłoszenia w myśl obowiązujących w tej mierze odrębnych przepisów w urzędzie stanu cywilnego, należy zgłosić tego samego dnia lub najpóźniej do południa dnia następnego w Urzędzie gminnym (Magistracie).

§ 6.

Wszystkie organa policyjne są obowiązane współdziałać z władzami samorządowemi w kierunku wykonania niniejszego rozporządzenia.

§ 7.

Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia podlega grzywnie do 60 złotych lub odpowiedniej karze aresztu.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Śląskich.

Równocześnie uchyla się rozporządzenie policyjne z dnia 10 lutego 1881 r. (Gazeta Urzędowa Rejencji Opolskiej z r. 1881 str. 52 i z roku 1908 str. 363).

Wojewoda Śląski:
w z.:
(—) Dr. Saloni
Wicewojewoda.

(Przedruk z Dzien. Ust. Śl. z dn. 20 stycznia 1932 r. Nr. 1)

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1931 r.
L. D. V. 1791/I/31.

w sprawie ściągania grzywien i kar podatkowych na podstawie umowy polsko-gdańskiej w przedmiocie ochrony i pomocy prawnej w dziedzinie podatkowej.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że postanowienia umowy polsko—gdańskiej z dnia 17 marca 1924 r. w przedmiocie ochrony i pomocy prawnej w dziedzinie podatków mają zastosowanie nietylko do wszelkich państwowych podatków bezpośrednich lecz również i do kar porządkowych (grzywien), nakładanych z mocy poszczególnych ustaw podatkowych.

Umowa ta jednak niema zastosowania do kar pieniężnych za właściwe przestępstwa podatkowe.

Wobec niejednolitej terminologji ustaw podatkowych w dziedzinie grzywien i kar pieniężnych (np. za to samo przekroczenie mianowicie za niezłożenie zeznania podatkowego przewiduje ustawa o państwowym podatku dochodowym (art. 92) — grzywnę, podczas gdy ustawa o państwowym podatku przemysłowym (art. 103) — karę pieniężną).

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że za kary porządkowe, do których ma zastosowanie wymieniona wyżej umowa, należy uważać sankcje karne, wymierzane przez właściwe władze, za te naruszenia odnośnych przepisów podatkowych, za których przekroczenie przewidziana jest tylko kara pieniężna (grzywna, kara, kara pieniężna), a zatem z wyłączeniem sankcyj karnych za przestępstwa, za które obok kary pieniężnej przewidziana jest nadto kara pozbawienia wolności.

Celem umożliwienia sprawdzenia władzom gdańskim, że wnioski władz polskich o udzielenie pomocy prawnej na podstawie powołanej umowy z r. 1924 dotyczą kar porządkowych za przekroczenia podatkowe, a nie kar (we właściwem ścisłem tego słowa znaczeniu) za przestępstwa podatkowe, należy we wnioskach tych oznaczać rodzaj kary, której wniosek dotyczy. — O ile chodzi o wnioski egzekucyjne — należy określać zwięźle rodzaj kary (grzywny) słowami; np. „grzywna za niezłożenie zeznania", kara pieniężna za nieudzielenie wyjaśnień, „kara pieniężna za niewykupienie świadectwa przemysłowego" i t. p.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na konieczność podawania we wnioskach egzekucyjnych pełnych imion (a nie tylko pierwszej litery imienia) i nazwisk podatników; imiona i nazwiska winny być napisane wyraźnie i czytelnie.

Treść niniejszego zarządzenia należy podać do wiadomości władz podatkowych I instancji.

Dyrektor Departamentu:
(—) W. Koszko.

(Przedruk z Dzien. Urz. Min. Skarbu z dn. 31. grudnia 1931 r. Nr. 36)

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17. listopada 1931 r.

o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

(Ciąg dalszy z Nr. 6)

§ 17. Rabat od ceny taryfowej wyrobów tytoniowych państwowego monopolu tytoniowego oraz monopolu gdańskiego wynosi dla koncesjonowanych przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży:

a) 7 proc. dla przedsiębiorstw domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych,
b) 9 proc. dla wszystkich innych przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży.

O ile jednak koncesjonarjusze wymienieni pod b) zaopatrywać się będą w wyroby tytoniowe nie bezpośrednio w hurtowniach, do których zostali przydzieleni, lecz w sklepach tytoniowych uprawnionych wyjątkowo do odprzedaży wyrobów tytoniowych (§ 8 ust. 2), wówczas otrzymywać będą rabat, ustalony na mocy wzajemnego porozumienia z koncesjonarjuszem danego sklepu tytoniowego.

Rabat od ceny taryfowej wyrobów tytoniowych zagranicznych ustala się dla koncesjonowanych przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży na:

a) 7 proc. dla sklepów tytoniowych,
b) 4 proc. dla przedsiębiorstw domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 18. Koncesjonarjusze, prowadzący hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych, obowiązani są odstępować z przyznanego im w myśl § 16 rabatu,

rabat należny koncesjonarjuszom detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Obowiązki koncesjonarjuszów.

§ 19. Obowiązkiem koncesjonarjuszów przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych jest należyte aprowidowanie odbiorców w wyroby tytoniowe oraz przestrzeganie przepisów, normujących sprzedaż wyrobów tytoniowych.

Koncesjonarjusze obowiązani są w szczególności:

a) do stałego wykonywania czynności sprzedaży w dopuszczalnych dla danego przedsiębiorstwa godzinach handlu,

b) do sprzedawania wyrobów tytoniowych ściśle po obowiązującej cenie,

c) do posiadania stałego zapasu wyrobów tytoniowych, określanego przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego, w granicach do połowy miesięcznego przeciętnego obrotu danego przedsiębiorstwa sprzedaży.

d) do utrzymywania lokalu sprzedaży w porządku i w czystości i zabezpieczania wyrobów tytoniowych od wpływów, ujemnie działających na jakość wyrobów,

e) do wyłączania ze sprzedaży wyrobów tytoniowych, nienadających się do użytku (uszkodzonych, lub zepsutych) i do odstępowania ich państwowemu monopolowi tytoniowemu za zwrotem 50 proc. ceny taryfowej, obowiązującej w chwili odstąpienia,

f) do umieszczania z zewnątrz lokalu handlowego na widocznem miejscu napisu (szyldu) według wzoru, ustalonego przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego,

g) do umieszczania na widocznem miejscu cennika wyrobów tytoniowych,

h) do prowadzenia ksiąg, a mianowicie:
w przedsiębiorstwach hurtowej sprzedaży wyrobów tytoniowych do prowadzenia ksiąg składowych i kontowych oraz zapisku rewizyjnego,
w sklepach tytoniowych, posiadających prawo odprzedaży wyrobów tytoniowych innym przedsiębiorstwom detalicznej, sprzedaży wyrobów tytoniowych — księgi kontowej oraz zapisku rewizyjnego;
w przedsiębiorstwach detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych — zapisku rewizyjnego.

W księdze składowej winny być zapisywane wszelkie pobory wyrobów tytoniowych oraz dzienne rozchody tych wyrobów; w księdze kontowej prowadzonej według przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych — obroty dokonywane z poszczególnemi przedsiębiorstwami detalicznej sprzedaży; zapisek rewizyjny służy do zapisywania uwag organów, przeprowadzających kontrolę przedsiębiorstw sprzedaży.

Wzory ksiąg i zapisku rewizyjnego ustala Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

i) do udzielania organom państwowego monopolu tytoniowego i władzom skarbowym wszelkich wyjaśnień, związanych z prowadzeniem sprzedaży wyrobów tytoniowych i do umożliwiania im sprawdzania prowadzonych książek oraz posiadanych zapasów wyrobów tytoniowych,

j) do przestrzegania instrukcyj Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, normujących pobór, sposób sprzedaży i przechowywania wyrobów tytoniowych.

Przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych obowiązane są sprzedawać wyroby tytoniowe wszystkim zgłaszającym się konsumentom; postanowienie to nie stosuje się do przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych, wykonywanej przez spółdzielnie, o ile statut tych spółdzielni ogranicza prowadzenie sprzedaży tylko do członków spółdzielni.

§ 20. W razie cofnięcia lub wygaśnięcia koncesji, koncesjonarjusze obowiązani są najdalej do dni 7 od dnia, z którym konsesja została cofnięta lub wygasła, odprzedać pozostałe w ich posiadaniu wyroby tytoniowe innym koncesjonarjuszom, wskazanym przez władzę, nadającą koncesję, a w braku takich nabywców zwrócić wyroby najbliższemu magazynowi państwowego monopolu tytoniowego. Odprzedaż wyrobów tytoniowych względnie zwrot ich do magazynu państwowego monopolu tytoniowego następuje po cenie taryfowej, w danej chwili obowiązującej, z potrąceniem rabatu, przysługującego koncesjonarjuszowi, ustępującemu towar i z doliczeniem kosztów transportu, przypadających na daną partję wyrobów.

W wypadku gdyby koncesjonarjusz nie zastosował się do obowiązku ciążącego na nim w myśl postanowień ustępu poprzedniego, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz władze skarbowe (urzędy skarbowe i akcyz i monopolów państwowych) uprawnione będą do przymusowego zajęcia tych wyrobów przez organa skarbowe za odszkodowaniem płatnem w myśl postanowień ustępu poprzedniego.

(Ciąg dalszy nastąpi)

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 grudnia 1931 r. Nr. 110)

USTAWA

z dnia 19. grudnia 1931 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

(Ciąg dalszy z Nr. 6)

B) od 1. stycznia 1933 r.:

1) 0,75 proc. od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a osiągniętych ze sprzedaży przez przedsiębiorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem sprzedaży hurtowej w rozumieniu niniejszego artykułu;

2) 1 proc. od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5 oraz w p. 4 art. 5 o ile chodzi o obroty, osiągnięte przez samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;

3) 1 proc. od obrotów, wymienionych w p. 7 i 8 art. 5, a osiągniętych przez pracownie rzemieślnicze, których właściciele posiadają karty rzemieślnicze;

C) od 1 stycznia 1934 r.:

1, 75 proc. od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorji I do IV świadectw;

D) **od 1 stycznia 1935 r,:**

1,50 proc. od pozostałych obrotów wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od bobrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorji I do IV świadectw;

E) **od 1 stycznia 1936 r.:**

1,25 proc. od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5. oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiostwa kategorji I do IV świadectw;

F) **od 1 stycznia 1937 r.:**

1 proc. od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiostwa kategorji I do IV świadectw;

G) 2 proc. od pozostałych obrotów, podlegających opodatkowaniu.

H) Począwszy od 1 stycznia 1934 r. stopa podatków od obrotów, o których mowa w lit. A) p. 9) niniejszego artykułu, będzie wynosiła połowę każdocześnie obowiązującej stopy podatków od obrotów, wymieniouych w p. 7 art. 5 niniejszej ustawy.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Hnndlu może w drodze rozporządzeń przyśpieszać terminy wprowadzenia w życie zniżonych stawek podatkowych, określonych w punktach C) D) E) i F) oraz obniżać najwyżej do 1 proc. stawkę, określoną w punkcie G).

Ulgowe stawki podatkowe będą stosowane wyłącznie do obrotów przedsiębiorstw handlowych, uzyskanych ze sprzedaży towarów bez przerobu. Nie uważa się jednak za przerób nabytego towaru czynności przygotowawczych, dokonywanych w przedsiębiorstwach handlowych przed uskutecznieniem sprzedarzy, zgodnie z istniejącemi zwyczajami. Na wypadek wątpliwości, czy dana czynność odpowiada zwyczajom handlowym, zasięga władza podatkowa opinji właściwej izby przemysłowo-handlowej. Obroty przedsiębiorstw handlowych, uzyskane ze sprzedaży towarów po ich przerobieniu w obcych przedsiębiorstwach przemysłowych, opłacają stawkę 2 proc. do dnia 31 grudnia 1933 r., a po tym okresie stawki, określone pod literami C), D), E) i F) niniejszego artykułu.

Do obrotów, osiągniętych ze sprzedaży, dokonanych bezpośrednio z samego zakładu przemysłowego, czy też z zakładów handlowych, należących do właściciela przedsiębiorstwa przemysłowego i obsługujących zakład przemysłowy, nie mogą być stosowane stawki podatkowe, przewidziane dla przedsiębiorstw handlowych, o ile obroty te dotyczą towarów, wyprodukowanych przez to samo przedsiębiorstwo przemysłowe. Przepis niniejszy nie ma zastosowania w wypadkach, przewidzianych w p. A) 3. niniejszego artykułu.

Za sprzedaż hurtową, podlegającą ulgowej stawce podatkowej, uważa się zbyt wszelkiego rodzaju towarów przez przedsiębiorstwo handlowe kupcom i przemysłowcom, kółkom rolniczym i producentom rolnym, oraz przedsiębiorstwom państwowym i komunalnym, tudzież instytucjom ubezpieczeń społecznych celem odprzedaży lub produkcji, a jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa komunikacyjne, także celem eksploatacji, w innych zaś wypadkach — w ładunkach lub ilościach wagonowych.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych i po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych ustali w rozporządzeniu wykaz artykułów spożywczych pierwszej potrzeby".

Art. 12. Art. 8 p. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące:

„pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołóstwo, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny; dla zaliczenia do pracowni i zajęcia rzemieślniczego, względnie rękodzielniczego, nieodzowne jest posiadanie karty rzemieślniczej; przepis niniejszy nie ma zastosowania do mydlarstwa, rzeźnictwa oraz wyrębu mięsa".

Art. 13. Art. 9 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek przemysłowy tylko w formie podatku od obrotu (art. 6 lit b) opłacają samodzielne wolne zajęcia zawodowe lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów. adwokatów, notarjuszy, obrońców sądowych, architektów, inżynierów, innych techników i inne samodzielne wolne zajęcia zawodowe, które ustala w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem".

Art. 14. W ust. 2 art. 29 ustawy o państwowym podatku przemysłowym po słowach: „gmin miejskich i wiejskich" dodaje się słowa: „izbom przemysłowo-handlowym, rzemieślniczym lub rolniczym".

Art 15. Art. 51 ust. 2 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące:

„Protokół udziela się w odpisie przedsiębiorcy, który ma prawo bądź niezwłocznie. bądź w ciągu najbliższych 14 dni złożyć do protokółu swoje wyjaśnienia,.

Art. 16. Art. 56 ust. 2 ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące:

„Inni płatnicy winni wpłacić do kasy skarbowej zaliczkę na podatek w wysokosci co najmniej 1/5 kwoty podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy, w następujących terminach: do 15 lipca za I kwartał, do 15 września — za II kwartał, do 15 listopada — za III kwartał oraz do 15 marca — za IV kwartał. Płatnicy ci jednak mogą wpłacać tę zaliczkę także w terminach miesięcznych w wysokości 1/15 części podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalrndarzowy".

Art. 17. Art. 56 ustęp ostatni ustawy o państwowym podatku przemysłowym otrzymuje brzmienie następujące:

„Nie wpłacone w terminach, wyżej wskazanych, kwoty zaliczek uważa się za zaległości podatkowe, podlegające przymusowemu ściągnięciu".

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Przedruk z Dz U. R. P. nr. 112 z dnia 31. grudnia 1931 r.).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Sląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.